

IVAN PAVAO II.

**Govor prigodom primanja
vjerodajnica veleposlanika BiH
Vatikan, 27. veljače 2004.**

Gospodine Veleposlaniče,

1. Vrlo mi je drago što mogu primiti vjerodajnice kojima Vas Predsjedništvo Bosne i Hercegovine ovjerovljuje za izvanrednoga i opunomoćenoga veleposlanika pri Svetoj Stolici.

Dočekujući Vas srdačnom dobrodošlicom, najljepše Vam zahvaljujem na ljubaznim riječima, koje ste mi uputili. Želim također s poštovanjem pozdraviti sva tri člana spomenutoga Predsjedništva. Pozdravljam isto tako konstitutivne narode i ostale stanovnike Bosne i Hercegovine, koji su mi svi jednako prirasli srcu i koji su nazočni u mojim molitvama.

2. Ljubav prema tim dragim pučanstvima potaknula me je da podem na hodočašće u Bosnu i Hercegovinu u travnju 1997. i u lipnju 2003. Zahvaljujem Bogu što mi je omogućio ta dva nezaboravna pohoda, koji su mi pomogli da bolje uočim teškoće i patnje uzrokovane nedavnim ratnim događajima i da posvjedočim svoju solidarnu blizinu onima koji još uvijek snose posljedice tih događaja. Ova sam putovanja osjećao kao zahtjev svojega pastirskog poslanja da svakome donesem poruku ljubavi, pomirbe, oprosta i mira. Svoju sam braću katolike htio učvrstiti u vjernosti Evandelju kako bi postali "graditelji nade" zajedno s ostalima, koji Bosnu i Hercegovinu smatraju svojom domovinom. Samo mir u pravdi i međusobnome poštivanju i samo promaknuće općega dobra u ozračju istinske slobode čine povoljan uvjet za izgradnju bolje budućnosti za sve.

Uostalom, Apostolska Stolica je sve od izbijanja oružanih sukoba početkom devedesetih godina prošloga stoljeća zauzeto radila na uspostavi vladavine prava i mira u regiji. Gospodine Veleposlaniče, "radosti i nade, žalosti i tjeskobe" (usp. *Gaudium et spes*, 1) svih stanovnika ovoga dijela Europe uvijek su nalazile odjek u Papinu srcu.

3. Ostale su još brojne teškoće i izazovi s kojima se valja suočavati na gospodarskome, društvenome i političkom području. Mislim prije sve-

ga na neriješeno pitanje izbjeglica i prognanika s banjolučkoga područja, iz Bosanske Posavine i drugih dijelova Bosne i Hercegovine, koji čekaju na povratak na svoju zemlju u potpunoj sigurnosti kako bi tamo živjeli čovjeka dostojnim životom. Ovu se našu braću i sestre ne smije ostavljati same niti se smije dopustiti da se u svojim nadama razočaraju. Što vrijeme više odmiče to postaje žurnije obveza pružanja odgovora na njihova zakonita očekivanja i njihova patnja traži pojašnjenje od naše solidarnosti.

Potrebno je suočiti se i valja riješiti moguća stanja nepravde i zapostavljenosti, jamčeći svakome pojedinom narodu Bosne i Hercegovine njihova prava i obveze i osiguravajući im jednake mogućnosti na svim područjima društvenoga života preko demokratskih ustanova sposobnih suzbijati napast prevlasti jednih nad drugima. To pak zahtijeva stalno i iskreno zalaganje za demokraciju i za njezin skladan razvoj, znajući da se demokracija promiče jedino sustavnim odgojem i da zahtijeva prianjanje uz zajedničku baštinu etičkih i moralnih vrijednosti i trajnu pozornost na potrebe i zakonite težnje pojedinaca, obitelji i društvenih skupina. Demokraciju valja iz dana u dan graditi strpljivom postojanošću, koristeći uvijek sredstva i načine, koji dolikuju jednome građanskom društvu i koji to društvo poštuju.

4. Potičem Bosnu i Hercegovinu da bez oklijevanja ide putem mira i pravde. Želim istodobno podsjetiti kako je za jamstvo prava pojedinaca i skupina prijeko potrebna stvarna jednakost svih pred zakonom i stvarno poštivanje bližnjega. Prikladno je u svezi s tim stvarati uvjete za iskreni oprost i za vjerodostojnu pomirbu, oslobadajući sjećanje od zlopamćenja i od mržnji nastalih zbog podnijetih nepravdi i zbog umjetno stvorenih predrasuda.

Ova velika zadaća zahtijeva djelotvornu suradnju i ozbiljno zalaganje svih sastavnica društva, uključujući i političke čelnike. Svjesna svojega poslanja u svijetu, Crkva je tu već mnogo učinila i nastaviti će s potpunom suradnjom.

Ne smiju se, uistinu, zanemarivati postojeće razlike. Valja ih, naprotiv, poštivati i o njima na pravi način voditi računa, radeći tako da se ne pretvaraju u izliku za sporove ili, još gore, u sukobe, nego da ih se smatra zajedničkim obogaćenjem. Oni pak koji na različitim razinama drže čelna mjesta pozvani su na veće zalaganje za razrješivanje teškoća s kojima se bosanskohercegovačka pučanstva suočavaju, nalazeći rješenja povoljna za sve i stavljajući u središte pozornosti čovjeka, njegovo dostojanstvo i njegove zakonite zahtjeve. To je izazov višetničkoga, viševjerskoga i više-kulturnoga društva kakva je upravo Bosna i Hercegovina.

5. Unatoč činjenici da i dalje postoje ne male teškoće, pučanstva Bosne i Hercegovine nastavljaju gajiti živu nadu da će uspjeti riješiti sadašnja pitanja zahvaljujući također i pomoći međunarodne zajednice, koja je do sada odigrala veliku ulogu. Bosna i Hercegovina se želi pridružiti ostalim europskim zemljama u izgradnji zajedničkoga doma. Ostvarila se ta želja što prije! Neka i ovaj dio Europe, koji je više stoljeća silno patio, može ponuditi svoj posebni doprinos sadašnjemu postojećem postupku europskih integracija uz jednaka prava i obveze.

Sveta Stolica podupire ovaj hod udružbe te želi da se, zahvaljujući udjelu svih, u Europi izgrađuje velika obitelj naroda i kultura. Europska unija, naime, nije puko širenje granica nego je solidarni rast kroz poštivanje baštine svake kulture i kroz zalaganje za pravdu i mir na kontinentu i u svijetu.

6. Gospodine Veleposlaniče, ovo su misli, koje su mi posebno na srcu i koje sam Vam želio priopćiti u sadašnjemu času kada preuzimate visoku službu predstavnika Bosne i Hercegovine pri Svetoj Stolici. Jamčim Vam da će Vam moji suradnici spremno pružati svaku pomoć u izvršavanju Vašega plemenitog poslanja.

Molim Vas da članovima Predsjedništva, ostalim vlastima i narodima Bosne i Hercegovine prenesete moje žarke želje za stalni napredak u miru i pravdi. Ove svoje želje pratim jamstvom svakodnevne molitve da Bog sve blagoslovi po zagovoru Presvete Bogorodice Marije.